

153. löggjafarþing 2022–2023.
Þingskjal x — x. mál.
Stjórnarfrumvarp.

Frumvarp til laga

um breytingu á lögum um fjarskipti nr. 70/2022, lögum um íslensk landshöfuðlén
nr. 54/2021 og lögum um Fjarskiptastofu nr. 75/2021
(ríkisstyrktir fjarskiptainnvíðir, EES-reglur, eftirlit með lénaskráningum,
þagnarskylda).

Frá háskóla-, iðnaðar- og nýsköpunarráðherra.

I. kafli

Breyting á lögum um fjarskipti

1. gr.

Á eftir 38. gr. laganna kemur ný grein, 38. gr. a, ásamt fyrirsögn, svohljóðandi:
Opinn heildsöluaðgangur að fjarskiptanetum sem notið hafa ríkisaðstoðar.

Veita skal opinn heildsöluaðgang að almennum fjarskiptanetum, sem byggð eru upp með ríkisaðstoð í þeim tilgangi að auka aðgengi notenda að háhraðapjónustu. Fjarskiptastofa sker úr um ágreining um aðgang að slíkum fjarskiptanetum, þ.m.t. um tilhögun aðgangs og hvar í netinu skuli veita hann, tæknilega skilfleti og heildsöluverð. Við veitingu aðgangs skal gæta sanngirni og jafnræðis, þannig að beitt sé sambærilegum skilyrðum við sambærilegar aðstæður.

Verð fyrir aðgang að slíkum fjarskiptanetum skal að jafnaði byggja á verðsamanburði, eða á þeim meginreglum um heildsöluverð sem Fjarskiptastofa hefur beitt á sömu eða svipuðum heildsölumörkuðum samkvæmt 52. gr. Fjarskiptastofu er heimilt að veita undanþágu frá kröfu um að heildsöluaðgangur skuli byggja á verðsamanburði ef fyrirhuguð nýting á fjarskiptanetinu muni ekki standa undir slíku heildsöluverði og að undanþágan sé í samræmi við gildandi ríkisstyrkjareglur.

II. kafli

Breyting á lögum um fjarskipti – EES innleiðing

2. gr.

Í 3. mgr. 1. gr. laganna á eftir orðinu „fjarskiptanetum“ bætist við „, nema sérstaklega sé kveðið á um það í lögum“.

3. gr.

Við 88. gr. laganna bætist ný málsgrein, svohljóðandi:

Þrátt fyrir 1. mgr. skal fjarskiptafyrirtækjum, við framboð á þjónustu sem ekki er tengd númerum, heimilt að nýta sjálfvirknan, tæknilegan búnað, sem sérstaklega er ætlaður til að skanna fjarskiptaumferð fyrir efni sem hefur að geyma kynferðislegt ofbeldi gegn börnum.

III. kafli

Breyting á lögum um íslensk landshöfuðlén nr. 54/2021.

4. gr.

Við 2. mgr. 9. gr. bætast eftirfarandi málslíðir:

Reglur um skráningu léna skulu geyma upplýsingar um hvernig réttmæti upplýsinganna er sannreynt og skulu birtar opinberlega. Sama gildir um skráningarupplýsingar sem ekki teljast til persónuupplýsinga.

Skráningarupplýsingar skulu innihalda nauðsynlegar upplýsingar til að unnt sé að bera kennsl á þær með því að hafa samband við rétthafa léna og tæknilegan tengilið léna. Skráningarupplýsingar skulu að lágmarki hafa að geyma eftirfarandi upplýsingar:

- a) heiti léns,
- b) dagsetningu skráningar,
- c) nafn rétthafa,
- d) netfang og símanúmer rétthafa,
- e) netfang og símanúmer tæknilegs tengiliðs.

5. gr

Eftirfarandi breytingar verða á 11. gr.

- a. b-liður 1. mgr. 11. gr. verður svohljóðandi:

„ef lén er notað til að miðla efni sem er til þess fallið að hvetja til eða stuðla að broti á almennum hegningarlögum sem varðað getur að lögum sex ára fangelsi eða miðlun efnisins getur varðað við 121. gr., 175. gr. a, 199. gr. a, 206. gr., 210. gr. a, 210. gr. b, 232. gr., 232. gr. a, 233. gr., 233. gr. a og 233. gr. b almennra hegningarlaga, enda krefjist ríkir almanna- eða einkahagsmunir þess að léninu verði lokað.

- b. Á eftir orðunum í „í tengslum við“ í 2. mgr. 11. gr. kemur „rannsókn sakamáls“.

Orðin „opinbers máls og öflun sönnunargagna“ falla brott.

- c. Á eftir 11. gr. kemur ný grein 11. gr. a *Upplýsingar um rétthafa léns*:

Skráningarstofu er skylt að verða við beiðni lögreglu, héraðssaksóknara, CERT-ÍS og Persónuverndar, um upplýsingar um það hver sé rétthafi tiltekins léns og tæknilegur tengiliður þess, samkvæmt skráningu í rétthafaskrá. Skráningarstofu og skráningaraðilum er jafnframt skylt að verða við tilmælum lögreglu um aðstoð við rannsókn sakamáls. Skráningarstofa skal setja sér verklagsreglur um viðbrögð við beiðnum um aðgang yfirvalda að persónuupplýsingum notenda.

IV. kafli

Breyting á lögum um Fjarskiptastofu nr. 75/2021

6. gr.

Við 5. mgr. 25. gr. bætist eftirfarandi:

„Skulu ákvæði V. kafla þeirra laga, að breyttu breytanda, gilda um hlutverk Fjarskiptastofu og netöryggissveitar á grundvelli XII. kafla laga um fjarskipti.“

7. gr.

Gildistaka.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Greinargerð.

1. Inngangur.

Á fáum sviðum er viðvarandi jafn hröð tækniþróun og á sviði fjarskipta og netöryggis. Fjarskipti gegna lykilhlutverki við að tryggja að mikilvæga innviði samfélagsins og eru grundvöllur fyrir þjónustu á svo mörgum öðrum sviðum. Því er sérstaklega mikilvægt að huga að því að öll umgjörð fjarskipta sé eins og best verður á kosið. Þrátt fyrir að Ísland standi mjög framarlega í alþjóðlegum samanburði hvað varðar grunnlag fjarskipta, þ.e. gæði og fjölda háhraðanettenginga á landsvísu, er einnig mikilvægt að tryggja næsta lag, þ.e. öryggi fjarskiptanna, til að grunnvirki þeirra nýtist sem best. Nauðsynlegt er að hafa frumkvæði á þessu sviði til þess að halda í við tækniþróun og nýta þau tækifæri sem bjóðast til úrbóta.

2. Tilefni og nauðsyn lagasetningar.

Það er áskorun fyrir stjórnvöld að gæta að því að löggjöfin haldi í við hina hröðu tækniþróun sem hefur átt sér stað á undanförunum áratugum. Í frumvarpinu er að finna breytingar er varða lög um fjarskipti, lög um íslensk landshöfuðlén og lög um Fjarskiptastofu.

Markmið laga um fjarskipti er að tryggja aðgengileg, greið, hagkvæm, skilvirk og örugg fjarskipti hér á landi. Enn fremur er markmið þeirra að auka vernd og valmöguleika neytenda og stuðla að virkri samkeppni, hagkvæmum fjárfestingum og nýsköpun á fjarskiptamarkaði. Þær breytingar sem hér eru lagðar til á fjarskiptalögunum eru liður í því að tryggja að markmið laganna nái fram og nauðsynlegt er að skjóta lagastoð undir breytingarnar sem byggja á reglugerð (EB) 2021/1232. Ástæðan er sú breytingarnar fela í sér undantekningu frá strangri reglu fjarskiptalaga um fjarskiptaleynd og aðrar leiðir til þess eru ekki tækar.

Lög um íslensk landshöfuðlén voru fyrst sett árið 2021. Markmið laganna er að stuðla að öruggum, hagkvæmum og skilvirkum aðgangi að íslenskum landshöfuðlénunum og styrkja tengsl þeirra við Ísland, með því að kveða á um örugga, gagnsæja og skilvirka umsýslu þeirra. Markmiðið með þeim breytingum sem frumvarp þetta kveður á um er að skerpa á reglum um lénaskráningar, þannig að yfirvöld geti haft hendur í hári ábyrgðarmanna léna sem gerast brotlegir við lög. Það þarf að vera skýrt að rétthafi léns beri ábyrgð á því efni sem birt er á viðkomandi léni.

Ábendingar bárust samgöngu- og sveitarstjórnarráðuneytinu, ásamt dómsmálaráðuneytinu þann 11. janúar 2022 í formi sameiginlegs minnisblaðs frá Fjarskiptastofu, Persónuvernd, ríkissaksóknara og ríkislögreglustjóra með yfyrskriftinni „Áskoranir vegna mála sem tengjast starfsemi vefhýsingarfyrirtækja með staðfestu á Íslandi, þar sem viðskiptavinum er boðin upplýsingaleynd.“ Þar kom fram að stofnanirnar stæðu frammi fyrir verulegum áskorunum, þar sem litlar kröfur virtust gerðar til þjónustuveitenda, sem byðu upp á upplýsingaleynd og staðgengilsþjónustu við vefhýsingu og lénaskráningu undir .is höfuðléninu. Veruleg aukning hefði orðið á málum sem tengdust rafrænum þjónustuveitendum, þ.e. skráningaraðilum og hýsingaraðilum af þessu tagi, sem birtist meðal annars í aukningu fyrirspurna og aðstoðarbeiðna til fyrrnefndra stofnana. Fjarskiptastofa hefði áhyggjur af vefsíðum með vefveiði (e. *phishing*) þjónustur og vefsíðum sem nýttar væru til netárása. Telji stofnunin að hér sé um þjóðaröryggismál að ræða, þar sem önnur ríki geti lokað á netumferð frá Íslandi, ef ekki væri komið í veg fyrir slíka misnotkun. Þá kom fram að Persónuvernd gæti ekki uppfyllt skyldur sínar í tilteknum málum, þar sem ekki væri hægt að krefja þjónustuaðila upplýsinga um hverjir væru ábyrgðaraðilar efnis á netinu. Af hálfu ríkissaksóknara kom fram að stofnunin gæti ekki orðið við erlendum réttarbeiðnum, sem þeim væri skylt að aðstoða við og gæti ekki upplýst um hver væri ábyrgðaraðili t.d. netfangs eða vefsíðu. Að síðustu kom fram af hálfu lögreglu að þessi staða bitnaði á rannsóknum lögreglu vegna innlendra og erlendra mála, meðal annars vegna barnaniðsefnis, hatursáróðurs og fleira. Þessar fjórar stofnanir þyrftu því að kljást

við mismunandi vandamál, en rótin að vandanum virtist þó í grundvallaratriðum vera sú að eins konar „nafnleysisþjónustur“ gætu skráð lén og hýsingarþjónustu í skjóli nafnleysis. Upplýsingar um ábyrgðaraðila lægju ekki fyrir hjá þjónustuveitendum, sem þó væru skráðir hér á landi.

Til þess að ná utan um hvernig leysa megi vandann, er æskilegt að skoða hvort ríkari kröfur mætti gera til þjónustuveitenda eða annarra milligönguaðila, sem veita þjónustu af því tagi sem hér um ræðir. Æskilegt er að skoða hvort gera þurfi tillögur að breytingum á lögum nr. 54/2021 um íslensk landshöfuðlén varðandi gerviskráningar og heimildir lögreglu í tengslum við lokun léna, lögum nr. 30/2002 um rafræn viðskipti og aðra rafræna þjónustu varðandi kröfur til milligönguaðila rafrænnar þjónustu, og lögum nr. 90/2018 um persónuvernd og vinnslu persónuupplýsinga um valdheimildir persónuverndar hvað varðar þjónustuaðila vefþjónustu.

Innan háskóla-, iðnaðar- og nýsköpunarráðuneytis hefur sérstaklega farið fram vinna við að skoða hvaða lausnir séu tækar og gera mætti tillögur um. Hefur ráðuneytið kallað eftir upplýsingum frá Fjarskiptastofu um hvernig eftirliti með lögum um íslensk landshöfuðlén sé háttað. Þá hefur ráðuneytið fundað með ISNIC, skráningarstofu landshöfuðlénsins .IS og í kjölfar þess fundar hófst vinna við nýja reglugerð um lénaskráningar, á grundvelli laga nr. 54/2021 um íslensk landshöfuðlén. Að mati ráðuneytisins þarf að skerpa á verklagi lögreglu gagnvart rekstraraðilum mikilvægra innviða á borð við ISNIC, þegar upp koma alvarleg mál. Ávallt þurfi að gæta að sjónarmiðum um réttaröryggi, en tryggja um leið að aðilar sem telja á sér brotið hafi leiðir til þess að leita réttar síns. Mikilvægt er að regluverk um skráningu léna og hýsingarþjónustu geri ráð fyrir því að skýrt sé hverjir séu raunverulegir ábyrgðaraðilar efnis á netinu. Með því móti væri að miklu leyti svarað því ákalli sem fram kemur í fyrirnefndu minnisblaði Persónuverndar, Fjarskiptastofu, ríkislögreglustjóra og ríkissaksóknara.

3. Meginefni frumvarpsins.

Með frumvarpi þessu eru lagðar til breytingar á lögum nr. 70/2022 um fjarskipti, lögum nr. 54/2021 um íslensk landshöfuðlén og lögum nr. 75/2021 um Fjarskiptastofu. Tilgangur þessara breytinga er fjórþættur.

Í fyrsta lagi er þörf á nýju ákvæði í fjarskiptalög um opinn aðgang að fjarskiptanetum sem notið hafa ríkisaðstoðar, setja ný viðmið um verðlagningu slíkra neta og að veita Fjarskiptastofu heimild til að skera úr um ágreining þegar hann er til staðar. Jafnframt að stofnunin fái heimild til að veita undanþágu frá kröfu um að heildsöluaðgangur skuli byggja á verðsamanburði, ef fyrirhuguð nýting á fjarskiptanetinu muni ekki standa undir slíku heildsöluverði.

Í öðru lagi þarf að tryggja lagastoð vegna innleiðingar reglna sem stafa af alþjóðlegum skuldbindingum Íslands á sviði fjarskipta, í samræmi við samninginn um Evrópska efnahagssvæðið, sbr. lög nr. 2/1993. Í þessu tilviki er um að ræða innleiðingu á reglugerð (EB) 2021/1232. Í reglugerðinni er kveðið á um undanþágur frá reglum um fjarskiptaleynd, til að gera rafrænum þjónustuaðilum tímabundið kleift að vakta hvort umferð um þeirra kerfi hafi að geyma barnaníðsefni. Sérhæfður sjálfvirkur hugbúnaður hefur verið þróaður til að það sé hægt.

Í þriðja lagi er um að ræða breytingu á lögum um íslensk landshöfuðlén (lénalögum) með það að markmiði að auka getu til að sporna við netglæpum, þar á meðal kynferðislegu ofbeldi gegn börnum. Auðvelda þarf lögreglu og eftir atvikum öðrum þar til bærum yfirvöldum, að takast á við glæpi á netinu með því að skerpa á heimildum lögreglu og verklagsreglum milli lögreglu og skráningarstofu íslenskra léna. Breytingunum er ætlað að mæta því.

Í fjórða lagi er um að ræða breytingu á lögum um fjarskiptastofu með að markmið að lögfasta sérstaka þagnaskyldu vegna gagna og upplýsinga um netöryggi á sviði fjarskipta. Sambærilegt ákvæði er að finna í lögum um fjarskipti nr. 70/2022 og lög um öryggi net- og upplýsingakerfa mikilvægra innviða.

4. Samræmi við stjórnarskrá og alþjóðlegar skuldbindingar.

Efni frumvarpsins byggist á alþjóðlegum skuldbindingum er leiðir af EES-samningnum en að öðru leyti gefur efni frumvarpsins ekki tilefni til þess að skoða alþjóðlegar skuldbindingar. Efni frumvarpsins gefur ekki tilefni til að ætla að það stangist á við stjórnarskrá.

5. Samráð.

Frumvarpið er unnið í háskóla-, iðnaðar- og nýsköpunarráðuneyti í samráði við Fjarskiptastofu og átti einnig samráðsfundi Internet á Íslandi hf. og ISNIC. Einnig hefur verið haft samráð við dómsmálaráðuneytið um viðurlagaákvæði frumvarpsins. Áform um frumvarpssmíðina voru birt í samráðsgátt stjórnvalda á vefnum Ísland.is (mál nr. 241/2022) á tímabilinu 22. desember 2022 til 12. janúar 2023 og bárust engar umsagnir við áformin.

6. Mat á áhrifum.

Frumvarpið varðar fyrst og fremst almenning og almannahagsmuni, fjarskiptafyrirtæki og skráningarstofu íslenskra landshöfuðléna. Frumvarpinu er ætlað að auðvelda stjórnsýslu og löggæslufirvöldum að takast á við netglæpi. Um töluvert skeið hafa fjarskiptafyrirtæki kallað eftir skýrari reglum um aðgang að ríkisstyrktum fjarskiptainnvíðum. Er hér lagt til að leyst verði úr því með því að veita Fjarskiptastofu heimild í lögum til þess að skera úr um deilur milli fjarskiptafyrirtækja fyrir slíkan aðgang. Varðandi breytingar á skilyrðum gagnvart skráningarstofu þá er þar fyrst og fremst um að ræða breytingar til skýringar og verið að skerpa á þeim reglum sem þegar eru í gildi, en ekki er um að ræða íþyngjandi breytingar og áhrif á skráningarstofu því hverfandi.

Verði frumvarpið að lögum munu lögreglufirvöld fá skýrari heimild til að bregðast við ef lén hefur t.d. tengsl við skipulagða brotastarfsemi.

Kostnaður hins opinbera vegna eftirlits Fjarskiptastofu vegna frumvarpsins er talinn óverulegur og frumvarpið hefur því ekki áhrif á afkomu ríkissjóðs. Það er mat háskóla-, iðnaðar- og nýsköpunarráðuneytis að áhrif af lagabreytingunni séu jákvæð og mikilvæg. Í heild er samfélagslegur ávinningur talinn umtalsvert meiri en sé ekki aðhafst, enda eru traust fjarskipti undirstaða fyrir svo margt í nútímasamfélagi.

Um einstakar greinar frumvarpsins.

Um 1. gr.

Lagt er til að kveðið verði á um opinn heildsöluaðgang að almennum fjarskiptanetum sem byggð eru upp með stuðningi ríkisins til að auka aðgengi notenda að háhraðaðjónustu, hvort sem er í gengum fastanet eða farnet. Notendur í þessum skilningi eru aðallega lögheimili og vinnustaðir með heilsárs atvinnustarfsemi. Þarna er t.d. átt við innviði sem hafa verið styrktir í tengslum við verkefnið „Ísland ljóstengt“. Þau net eða nethlutar sem einkum hafa verið styrktir í þessum tilgangi eru aðgangsnet ljósleiðara sem ná til notenda og farnetssenda, ásamt stofnlínum milli landssvæða. Undir þetta ákvæði falla ekki útlandatengingar í gegnum sæstrengi eða gervihnattasambönd. Verð fyrir aðgang skal að jafnaði byggja á verðsamanburði, ef mögulegt er, en að öðrum kosti á þeim meginreglum sem Fjarskiptastofa beitir við ákvarðanir um verð á hliðstæðum mörkuðum. Í báðum tilvikum skal taka tillit til þeirrar ríkisaðstoðar sem netrekandi hefur fengið.

Fjarskiptastofu verði falið að skera úr ágreiningi um aðgang að viðkomandi netum, þ.m.t. um dýpt aðgangs, tæknilega skilfleti og heildsöluverð. Heimilt verði að veita undanþágu frá kröfu um að verð byggji á samanburði, sbr. 2. mgr., ef sýnt þykir að slíkt heildsöluverð standi ekki undir rekstri netsins að teknu tilliti til áætlaðrar nýtingar þess. Tillagan að ákvæði þessu

á rætur að rekja til leiðbeininga Eftirlitsstofnunar EFTA (ESA), um beitingu ríkisstyrkjareglna í tengslum við hraða uppbyggingu háhraðaneta, sem lúta meðal annars að úrlausn ágreinings um aðgang að ríkisstyrktum innviðum og samþykki gjaldskrár fyrir slíkan aðgang. Stofnunin gaf leiðbeiningarnar út þann 20. febrúar 2013 og gerðar voru breytingar á þeim þann 16. júlí 2014. Lúta leiðbeiningarnar einnig meðal annars að hlutverki fjarskiptaeftirlitsstofnana sem ráðgefandi aðila gagnvart hinu opinbera varðandi útfærslu og framkvæmd ríkisaðstoðar við uppbyggingu fjarskiptainnviða. Í leiðbeiningunum er mælt til þess að stjórnvöld og löggjafinn búi til tilhlýðilegan lagagrundvöll fyrir fjarskiptaeftirlits-stjórnvöld til að sinna þessum verkefnum (sbr. 38. málsgrein leiðbeininganna). Við túlkun og beitingu á þessu ákvæði frumvarpsins ber að styðjast við umræddar leiðbeiningar.

Um 2. gr.

Eins og fram í greinargerðinni hér á undan eru þær breytingar sem hér eru lagðar til á fjarskiptalögunum liður í því að tryggja að markmið laganna nái fram og nauðsynlegt er að skjóta lagastoð undir breytingarnar vegna innleiðingar reglugerðar (EB) auk þess sem breytingarnar fela í sér um er að ræða undantekningu frá strangri reglu fjarskiptalaga um fjarskiptaleynd. Því er mikilvægt að undanþágur frá henni séu afmarkaðar og gerðar aðeins í nauðsynlegum tilgangi.

Um 3. gr.

Í ákvæðinu er fjarskiptafyrirtækjum heimilað við framboð á þjónustu heimilað að nýta sjálfvirkan, tæknilegan búnað, sem sérstaklega er ætlaður til að skanna fjarskiptaumferð fyrir efni sem hefur að geyma kynferðislegt ofbeldi gegn börnum. Hér er um þrönga undanþáguheimild að ræða frá meginreglunni um leynd fjarskipta, sett í þeim tilgangi að hamla dreifingu á efni sem sýnir kynferðislegt ofbeldi gegn börnum.

Um 4. gr.

Eins og fram kemur í greingerð frumvarpsins byggir þessi breyting á 2. mgr. 9. gr. laganna á því markmiði að auka getu til að sporna við netglæpum, þar á meðal kynferðislegu ofbeldi gegn börnum. Auðvelda þarf lögreglu og eftir atvikum öðrum þar til bærum yfirvöldum, að takast á við glæpi á netinu með því að skerpa á heimildum lögreglu og verklagsreglum milli lögreglu og skráningarstofu íslenskra léna. Breytingunum er ætlað að mæta því.

Um 5. gr.

Í samræmi við aðgerðaáætlun stjórnvalda í netöryggi eru hér lagðar til breytingar á lénalögum til þess að skerpa á reglum um lénaskráningar. Í b-lið 1. mgr. þessa frumvarps er vísað til efnis sem er til þess fallið að hvetja til eða stuðla að brot á almennum hegningarlögum sem varðað getur að lögum sex ára fangelsi eða miðlun efnis sem getur varðað við önnur hegningarlagaákvæði sem hafa lægri refsingu. Er upptalning ákvæða almennra hegningarlaga sett fram til að hægt sé að bregðast við t.d. stafrænu kynferðisofbeldi og hatusorðræðu. Með þessari breytingu er ætlunin að brot gegn persónulegum hagsmunum njóti ekki lakari verndar en t.d. brot gegn fjárhagslegum hagsmunum, á borð við fjársvik og þjófnað sem varða sex ára fangelsi.

Skilyrðið í b-lið um að ríkir almanna- eða einkahagsmunir þurfi að vera til staðar til að krafist verði lokunar léns er nýmæli í lögnum. Er skilyrðið sambærilegt því sem er að finna í ákvæði 83. gr. laga nr. 88/2008 um meðferð sakamála er varðar stafrænar rannsóknarheimildir. Matið á því hvort að ríkir almanna- eða einkahagsmunir þurfi að vera staðar þarf ávallt að fara fram þegar krafist er lokunar léns.

Í lögum um meðferð sakamála nr. 88/2008, sem leystu af hólmi lög um meðferð opinberra mála nr. 19/1991, er ekki vísað til opinberra mála lengur heldur sakamála og því er vísað til rannsóknar sakamáls í 2. mgr. 11. gr. í stað opinbers máls. Með nýrri 11. gr. a er lögfest heimild skráningarstofu til að veita lögreglu og héraðssaksóknara, CERT-ÍS og Persónuvernd upplýsingar um réttihafa léns og tæknilegan tengilið þess. Mikilvægt er að skráningarstofa geti veitt löggæsluyfirvöldum þessar upplýsingar í tengslum við rannsóknir sakamála, CERT-ÍS í tengslum við greiningu netöryggisatvika og til að geta tekið á t.d. svikapóstsmálum. Þá berast Persónuvernd oft kvartanir á grundvelli persónuverndarlaga.

Um 6. gr.

Í 19. gr. laga nr. 75/2019 um öryggi net- og upplýsingakerfa mikilvægra innviða, er að finna ákvæði um sérstaka þagnarskyldu eftirlitsstjórnvalda og netöryggissveitar. Þetta ákvæði tryggir að viðkvæm öryggisgögn eru undanþegin upplýsingarétti almennings á grundvelli upplýsingalaga. Í 25. gr. laga um Fjarskiptastofu 75/2021 er ekki að finna sambærilegt ákvæði þegar kemur að gögnum um fjarskiptaöryggi. Einungis gildir þagnarskylda stjórnsýslulaga þar og kemur ekki í veg fyrir að mögulegt sé að óska eftir slíkum upplýsingum á grundvelli upplýsingalaga. Í 5. mgr. sömu lagagreinar er vísað til laga um öryggi net- og upplýsingakerfa mikilvægra innviða, en málsgreinin nær aðeins til hlutverks Fjarskiptastofu á grundvelli þeirra laga, en ekki fjarskiptalaga. Með þessari breytingu gildir sama þagnarskyldan um gögn um fjarskiptaöryggi að því er varðar hlutverk Fjarskiptastofu samkvæmt fjarskiptalögum og um starfsemi netöryggissveitar samkvæmt lögum um öryggi net- og upplýsingakerfa mikilvægra innviða.

Um 7. gr.

Greinin þarfnast ekki skýringar.